

עוללים טפחתי, בשאול מצאו זבולם,
אחד אחד נגדעו, ספו, מחמדי כלם,
אני כאלון בשלכת — אף אכלה המלאכה!

עוד אחד נשאר — הגם זה יהיה טרפה?
בך לא אבגד, עיר-אוני! בניני, לא ארפה!
לא אעזב את ספי, מזלות בתי וקרשי.
בלי נחם, בלי פחד, כצור איתן נפשי בוטחה.
לך, קטב משחית, על צעירי הגף שוטף!
הרוג את הילד, השמד אחרון שרשי!

שאני את בנך, אשה, נשקי אותי, חבקי!
מהרה יגוע, ואת עליו תתאבלי ותבכי.
את פניו לא תראי עוד, לא תשמעי את שיחו.
גם לי בן יקר הוא — אינני אב אכזרי!
אני חובב מאד בנני, הם עצמי ובשרי,
אף יותר מהמה אני חובבך, יריחו!

נדרי לך — פשעי, ועמלי מקור נהי לי;
הלמות פטיש — מפת רצח ועון פלילי;
הבונף בכתרי נפשו אתך כרת בריתו!
לבו מת, לאבן היה, מחריש ברב עצביו.

לא אדם — כפיר נפצע, דוב שכול מחוץ-קרביו,
בדם לבבו החיך ועדי אובר אחריתו.

בתתי לאבדון ילדי, לצללים את יומי,
לא כזבה משאת נפשי, לא רמני חלומי;
עוד זכר יהי לערירי האמלל באבות.
כל אבן תזעק: בי פשע איום צרור!
אף על מכאוביו גבר בפעלו אדם ארור,
על קברים בעז דרך ויבנה חרבות.

[העולם, חרפ"ד].

חציר העם.

מדן ועד באר שבע קול ברחובות הולך:
המלך דוד ברח, בנו תחתיו מולך!
ובפי כל איש ואשה במרחבי המדינה
שם בן-ישי לחרפות, לשמה ולשנינה.
אין חונן זכרו מכל אשר בצלו חסה,
אין זוכר גבורותיו וכל הטוב אשר עשה.
"רע מעללים היה, אכזרי, שופך דמים;